

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΗΝΙΑΣ
Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑξα ἔν γενεὴ τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξα-
μηνιαῖα δραχ. 56. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἔν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μοὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην αἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 18 Ἰανουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 7

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὅπου παρουσιάζονται στὸν
ἀναγνώστη δύο φίλοι ποὺ δὲν
μοιάζουν καθόλου—ὁ Ἀντιφέρ
κι' ὁ Τρεγκομαῖν.

Κάθε Σάββατο στὶς ὀχτὼ τὸ βρά-
δυ, καπνίζοντας τὴν κοντή του πί-
πα, ὁ καπετάν Ἀντιφέρ κυριεύσταν
ἀπὸ ἕνα μεγάλο θυμὸ καὶ ξεθύμαινε
μὲ τὸν γείτονα καὶ φίλο του,
θαλασσινὸ ἐπίσημο, τὸν Ζιλ-
δα Τρεγκομαῖν. Κι' ἡ αἰτία
αὐτοῦ τοῦ θυμοῦ; Ποῦ δὲν
μποροῦσε νὰ βρῆ σ' ἕνα χάρ-
τη ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε!

— Καταραμένο πλάτος,
φώναζε, ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ
διάβολος καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ
Μπρέ κι' ἀπὸ τὴν κόλαση
ἂν περνοῦς, ἐγὼ θὰ σέκο λου-
θήσω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη!

Κι' ὡς νὰ βάλῃ σ' ἐνέρ-
για τὸ σχέδιό του, ὁ καπε-
τάν Ἀντιφέρ ἔβγαλε μὲ τὸ
δάχτυλο ἐκεῖνο τὸ «πλάτος»
κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ ἄλλα
σημάδια στὸ χάρτη—μὲ μο-
λύβια, μὲ διαβήτης—ὥστε εἶ-
χε καταστήσῃ πιά κόσκινο

Τὸ «πλάτος» ποὺ βλα-
στημοῦσε ὁ καπετάν Ἀντι-
φέρ ἦταν γραμμὸν σ' ἕνα
κομμάτι ἀπὸ περγαμηνὴ
ἐτοί:

**Εἰκοσιτέσσερες μοῖρες
καὶ πενήνταεννέα πρῶτα
βόρειον. (24ο 59' Β.)**

Ἀπὸ κάτω, σὲ μιὰ γωνιά
τῆς περγαμηνῆς, μὲ κόκκινο
μελάνι, ἦταν γραμμένα τὰ
λόγια αὐτά:

«Τὸ παιδί μου δὲν πρέ-

πει νὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ!»

Κι' ὁ Ἀντιφέρ νὰ ξεφωνιζῇ:

— Μείνε ἡσυχος, καλέ μου πατέ-
ρα!.. Δὲν ξεχάσα καὶ δὲν θὰ ξεχά-
σω ποτὲ τὸ πλάτος σου! Μόνο ποὺ
δὲν καταλαβαίνω σὲ τί μπορεῖ νὰ μοῦ
χρησιμέψῃ...»

Ἔτσι καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο—28
Φεβρουαρίου 1862—ὁ Ἀντιφέρ κυ-
ριεύθηκε ἀπὸ τὸ συγχυσμένο του θυ-
μῶ. Ἔβρισε, βλαστήμησε, τὰ ἔβαλε

μὲ τὴν πίπα του ποὺ ἔλο ἔβουνε κι'
ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνάβῃ, πέταξε τὸν
ἄτλαντά του σὲ μιὰ γωνιά, τὴν κα-
ρέκλα του σὲ μιὰν ἄλλη, ἔσπασε ἕνα
μεγάλο κοχύλι ποὺ στόλιζε τὸ μάρ-
μαρο τοῦ τζακιοῦ, χτύπησε μὲ τὸ πό-
δι του τὸ πάτωμα ποὺ σείσθηκε ἔλο
τὸ σπίτι καὶ, κάνοντας χωνὶ μ' ἕνα
φύλλο χοντρόχαρτο, τῆθαλε στὸ στό-
μα του σὺν τηλεθόα, φώναζε μὲ φω-
νὴ ποὺ θάκουγόταν καὶ στὴ μεγαλύ-
τερη τρικυμία:

— Νανόνη! Ἐνογάτη!

Ἡ Νανόνη κι' ἡ Ἐνογάτη, ποὺ
ἦ μιὰ ἔπλενε κι' ἡ ἄλλη αἰδέρωνε
στὴν κουζίνα, ἔτρεξαν.

Ἡταν καιρὸς νὰ κοπάσῃ πιά
ἡ σπιτικὴ αὐτὴ τρικυμία...

Ἦταν σ' ἕν' ἀπὸ τὰ πα-
λιὰ ἐκεῖνα σπίτια τοῦ Σαιν-
Μαλό, χτισμένο ἀπὸ γρανί-
τη, μὲ ἰσόγειο καὶ δύο πα-
τώματα, ἀπὸ δύο κἀμαρες
τὸ καθένα, ποὺ τὸ ἐπάνω,
ἀπὸ πίσω, ἔβλεπε πρὸς τὸ
κάστρο. Μὰ σὺν κάστρο ἦ-
ταν καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ μὲ
τοὺς χοντροὺς γρανιτινοὺς
τοίχους του, ποὺ δὲν θὰ τοὺς
περνοῦσε μπάλλα τὸν παλιὸ
καιρὸ, μὲ τὰ στενά του πα-
ράθυρα ποὺ εἶχαν σταυρω-
τὰ κάγγελα σιδερένια, καὶ
μὲ τὴ γερὴ του δρύινη πέρ-
τα, ποὺ εἶχε μπροῦτζινα
στολίδια κι' ἕνα χτυπητήρι
ποὺ ἀκουγόταν ὡς τὸ Σαιν-
Σερβάν, ὅταν προπάντων τὸ
χτυποῦσε ὁ νοικοκύρης.

Ἡ κοκκινωπὴ του σκε-
πὴ ἦταν τρυπημένη ἀπὸ
φεγγίτες, ὅπου συχνὰ φαι-
νόταν ὁ καλὸς ναυτικὸς μὲ
τὸ κυάλι στὰ μάτια, νὰ ἐπι-
σκοπῇ τὴν ἔξοχη πραγμα-
τικῶς θεὰ ποὺ παρουσιάζε
ἀπὸ κεῖ-πάνω τὸ Σαιν-Μα-
λό μὲ τὴν περιοχὴ του.

«Οἱ δύο γυναῖκες παρουσιάσθηκαν στὸ κατάφλι τῆς
κἀμαρας». (Σελ. 74, στ. β'.)

Πολλούς μεγάλους ανθρώπους ε-
δγαλε ή μικρή αυτή γαλλική πόλη
από τον Ντουγκουαί, Τρουέν, που τό
ζγαλάμ του ήταν στημένο στην πλα-
ταία της, ως τον Λαμενναί και τον
Σατωμπριάν.

Ο καπετάν-Αντιφέρ (Πέτρος-Σερ-
βάν-Μαλό) ήταν τότε σαρκινιάξη
χρονών. Από δεκαοχτώ μήνες είχε
πάρει την άποστρατεία του, με μια
μικρή περιουσία που του έφτανε να
ζή άνετα με τους δικούς του χωρίς
να εργάζεται πιά. Είχε κυβερνήσει
στη ζωή του δυο τρία καράβια του
Σαιν-Μαλό, που ανήκαν στην Έται-
ρία Λεμπαιλλίφ και Σα και ταξίδευαν
στη Μάγχη, στη Βόρεια θάλασσα,
στη Βαλτική και στη Μεσόγειο. Έ-
ται είδε κι' εγύρισε «πολόν κόσμο»
ό καπετάν-Αντιφέρ. Καλός ναυτι-
κός, τρυφός, σκληρός για τον εαυτό
του και για τους άλλους, γενναίος,
τολμηρός, ριψοκίνδυνος, δεν ύποχω-
ρούσε μπροστά σε κανένα εμπόδιο
κι' ήταν πεισματάρης οά γνήσιος
Βρετανός. Νυσταλιούσε τη θάλασσα :

«Όχι, αφού την άφησε σ' όλη την
άκμή της ηλικίας του. Λόγοι υγείας
τόν έκαμαν ναποχωρήσει τόσο νέος :

«Όχι, γιατί ήταν τόσο γερός, οά ναχε
κοπει από το γρανίτη των άκτών
της πατρίδας του. Άλήθεια, έφθανε
να τον ιδη κανείς για να τό καταλά-
βη. Μέτριος στο άνάστημα, καλοδε-
μένος, πλατός, τετράγωνος, ήλιοκα-
μένος, βυρσοδεψημένος, με πυκνές,
άνασηκωμένες τρίχες οάν σκιντζό-
χοιρος. Μάτια ζωηρά, σπινθηροδό-
λα, με τις ίριδες μαύρες οάν τον γα-
γάτη. Μύτη αρκετά μικριά και στην
άκρη χοντρή. Τριανταδυό δόντια σω-
στά, γερά, οά δυνατά σαγόνια που
κουνιόνταν άκατάπαυστα, γιατί ο Αν-
τιφέρ είχε τη συνήθεια να μασουλί-
ζη πάντα ένα χαλκά. Αυτιά μεγάλα,
μυτερά, οάν φλόκκοι, με μακρούς
ρώγες, που ή μια μόνο ήταν τρυπη-
μένη από ένα χαλκά. Μπούστος, τέ-
λος, μάλλον ισχνός, και πόδια νευρο-
δεμένα, που συνήθιζαν να πατούν
άνοιχτά και να σχηματίζουν τη γω-
νία εκείνη την άπαραίτητη για την
ισορροπία του σώματος μέσα στο κα-
ράβι, όταν τό άνεδοκατέβαζε τό κυ-
μάτισμα της θάλασσας. Τό σύνολο
αυτό μαρτυρούσε μια δύναμη έξαιρε-
τική και μια υγεία άκλόνητη. Άλλά
και τί δξυθυμία, τί νευρικότητα ! Τέ-
τοιος ήταν ο Πέτρος-Σερβάν-Μαλό
Αντιφέρ με τό τόσο χαρακηριστικά
βαπτιστικά του όνόματα.

Κι' εκείνο πάλι τό βράδυ λυσσού-
σε από θυμό, και τό στερεό σπύτι έ-
τρεμε, οά να μάνιαζε στη βάση του
καμμιά από τις φουσκοθαλασιές έ-

κίνες της ίσημερίας που άνεβάξουν
τό νερό πενήντα πόδια και γεμίζουν
τη μισή πόλη με άφρούς.

Η Νανόν, χήρα Λεγκράτ, σαρκιν-
ταοχτώ χρονών, ήταν άδελφή του
δξόθυμου θαλασσινού μας. Ο άντρας
της, άπλος χειραίος, ήταν λογιστής
στην Έταιρία Λεμπαιλλίφ, και πέ-
θανε νέος, άφίνοντας μια κόρη, την
Ένογάτη, που την είχε αναλάβει ο
θείος της Αντιφέρ - και με τί εδου-
νειδησία της έκανε τον κηδεμόνα ! Η
Νανόν ήταν καλή γυναίκα, αγαπού-
σε τον άδερφό της μά και τον έτρεμε.

Η Ένογάτη, χαριτωμένη με τό
ξανθά της μαλλιά, και τό γαλανά
της μάτια, τη φρεσκάδα της και την
έξυπνή της φυσιογνωμία, ήταν πιό
δυνατή από τη μητέρα της και καμ-
μιά φορά σήκωνε κεφάλι στους θυ-
μούς του τρομερού της θείου.

Αυτός, να πούμε την άλήθεια, την
ελάτρευε κι' ήθελε να γίνη ή πιό εύ-
τυχισμένη κοπέλλα του Σαιν-Μαλό
όπως ήταν και μια από τις πιό όμορ-
φες. Μόνο που αυτή την εύτυχία την
έννοούσε κάπως αλλοούτικα παρά
όπως θά την ήθελε ή άνυψία του...

Οι δυό γυναίκες παρουσιάστηκαν
στο κατώφλι της κάμαρας, ή μια με
τις μακρούς βελόνες του πλεξίματος,
ή άλλη με τό σίδερο που μόλις τό
είχε βγάλει απ' τη φωτιά.

— Τι είναι ; τί τρέχει ; ρώτησε
ή Νανόν.

— Τό πλάτος μου ! τό άναθεμα-
τισμένο μου πλάτος ! άποκρίθηκε ο
καπετάν-Αντιφέρ. Τι άλλο ; Νά !

Κι' έδωσε μια γροθιά στο κεφάλι
του, που θά έσπαζε αν ήταν άλλο,
λιγώτερο στερεά καμωμένο.

— Μά, θείε μου, είπες ή Ένογά-
τη, δεν είναι λόγος αυτός για να κά-
νετε άνω-κάτω την κάμαρα !

Και σήκωσε από χάμω τον Ά-
τλαντα, ενώ ή Νανόν μάζευε ένα-ένα
τά σουτρίματα του μεγάλου κοχυλιού,
που θάλεγε πώς τό είχε άνατινάξει
καμμιά έκκρηξη.

— Έσύ τό έσπασες, θείε μου ;

— Ναι, μικρή μου, εγώ κι' αν
τόκανε αυτό άλλος δεν θά καλοπε-
ρούσε βέβαια από μένα.

— Μά τότε γιατί τό έσπασες ;

— Γιατί μ' έτρωγε τό χέρι μου !

— Κρίμα ! αυτό τό κοχύλι ήταν
δωρο του άδερφού μας, είπες ή Νανόν.

— Και με τούτο ; Κλάιγε το ως
αύριο, δεν θά ξανακολλήση !

— Τι θά πη ή έάδερφό μου Ζυ-
χέλ ; φώναξε ή Ένογάτη.

— Δεν θά πη τίποτα, και καλά
θά κάμω να μην πη ! είπες ο καπε-
τάν-Αντιφέρ. Μ' άλήθεια, που είναι
τος ο Ζυχέλ ;

— Έέρεις, θείε μου, πώς έφυγε
για τη Νάντη...

— Μπά ! και τί πάει να κάμω στη
Νάντη ;

— Μά ού δεν τον έστειλες, θείε
μου, να δώση εξετάσεις για πλοίαρ-
χος πρώτης τάξεως ;

— Χρ ! και δεν του έφτανε να
δευτέρας οάν και μένα ;

— Μά ού του είπες, παρατήρησε
δειλά ή Νανόν, ού θέλησες...

— Έ, κι' επειδή θέλησα εγώ ; ..
Πες πώς εγώ δεν ήθελα. Δέ θάφευγε
πάλι για τη Νάντη ;

— Όχι, θείε μου !

— Ναι, άνυψία μου ! Μ' άπο-
τύχη στις εξετάσεις του και θά ι-
δούμε !

Αδύνατο, βλέπετε, να συνεννοηθή
κανείς μ' αυτό τον άνθρωπο ! Από
τό ένα μέρος, δεν ήθελε να δώση ο
Ζυχέλ εξετάσεις για πλοίαρχος πρώ-
της τάξεως, κι' από τό άλλο, αν δεν
πετύχαινε, ο καπετάν-Αντιφέρ ήταν
έτοιμος να χαλάση τον κόσμο !

Η Ένογάτη όμως είχε τό προαί-
σθημα πώς ο νέος θά πετύχαινε, πρώ-
τα γιατί ήταν ξάδερφός της, έπειτα
γιατί ήταν έξυπνος κι' έπιμελής, και
τέλος γιατί τον αγαπούσε, την άγα-
πούσε κι' επρόκειτο να παντρευτούν.

Μπορείτε να φαντασθήτε σπου-
δαιότερους λόγους απ' αυτούς ;

Πρέπει να προσθέσουμε πώς ο
Ζυχέλ ήταν άνεψιός του Πέτρου Αν-
τιφέρ και πώς αυτός τον κηδεμόνευε
ως την ένηλικιώσή του. Η μητέρα
του πέθανε όταν τον γέννησε, ύστερ
από λίγα χρόνια πέθανε κι' ο πατέ-
ρας του - ένας ύποπλοίαρχος - κι' έ-
τσι τό παιδί, διασάφانو, έμεινε στα
χέρια του θείου του. Φυσκώτατο ή-
ταν, μοιραίο, να γίνη κι' αυτός ναυ-
τικός. Με τό δικό της ή Ένογάτη
έπίστευε πώς εύκολα θάπαιρνε τό
πτυχίο του. Μά κι' ο θείος της είχε
την ίδια πεποίθηση, και μόνο ή κα-
κοτυχία του δεν τον άφινε σήμερα
να τόμολογήση.

Άλλωστε ή έπιτυχία του Ζυχέλ
στίς εξετάσεις θά έπιτάχυνε και τό
γάμο του με την Ένογάτη. Κανένα
έμπόδιο δεν θά παρουσιαζόταν για
την εύτυχισμένη αυτή ένωση, αφού κι'
ο θείος είχε δώσει τη συγκατάθεσή
του, ή θά την έδινε μόλις ο άνεψιός
του γινόταν πλοίαρχος πρώτης. Έν-
νοείται πώς ο νέος είχε κάμει την
πρακτική του, πρώτα οά μούτσος στα
καράβια της Έταιρίας Λεμπαιλλίφ,
έπειτα οά ναύτης στα πολεμικά, και
τέλος, για δυό-τρία χρόνια, οάν ύπο-
πλοίαρχος του έμπορικού ναυτικού.

(Ακολουθεί)

ΑΡΡΩΣΤΗΣΕ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Αν ήταν εκείνη θάμπηγε κάτι κλάμ-
ματα. Πού να τόλμησουν τότε αυτοί
οί γιατροί. Σίγουρα λοιπόν γι' αυτό
την ξεγελάσανε. Θά της πάρουν τό
Μπαμπάκα. Πώς και γιατί δεν ξέρει.
Νοιώθει όμως πώς πρέπει έτσι να
ναί. Δεν μπορεί να βγάλη αυτή την τρο-
μερή ιδέα απ' τό νού της. Φριχτή
άγωνία την πιάνει. Πρέπει να πάη,
να τρέξη, να προφτάση. Ποτέ δεν
περπάτησε μόνη στο δρόμο. Μά τώρα
πήρε την άπόφασή της. Θά πάη
το πεζοδρόμιο ίσια ως τό τέλος, θά στρί-
ψη άριστερά, θά προχωρήση λίγο
και να τό σπύτι της. Πρέπει όμως
και να ξεγελάση την όπρητέρα. Εύ-
τυχώς έχει στήσει για καλά κουβέν-
τα με τη γειτόνισσα.

Κάνει να κατέβη, μα την παίρνει
χαμπάρι.

— Μιμικά, που πώς ;

— Στόν κήπο, να παίξω λίγο.

— Καλά, πρόσεξε μη λερωθής.

Έρχομαι τώρα κι' γώ.

Θέε μου, ως και φέμματα λείει τό-
ρα. Πατέ της δεν τόκανε αυτό. Ο
Μπαμπάς ήταν τόσο εύχαριστημένος
όταν έλεγε την άλήθεια. Τι να κάνη
έμως τώρα ; Αν τόξερε πώς τόκανε
μόνο για κείνον δε θά τη μαρτυρήση.

Στόν κήπο παραμονεύει μια στιγμή
κι' ύστερα σιγά-σιγά γλιστράει στο
δρόμο τρέχοντας. Η καρδούλα της
χτυπάει δυνατά που πάει να σπάση.
Φοβάται μην την προλάβη ή Άννα
και της τις βρέξη. Φοβάται κι' όλους
αυτούς τους ανθρώπους που την κοι-
τάζουν με περιέργεια. Έχει γούστο
να καταλάβουν πώς τόσκασε και να
την πιόσουν. Τά ποδαράκια τρέχουν
όσο μπορούν πιό γρήγορα. Άχ τί
άτέλειωτος που είναι ο δρόμος. Τής
φαίνεται πώς δε θά φτάση ποτέ.
Χοντρές σταγόνες ιδρώτα προβά-
λουν στο σγουρόμαλλο κεφαλάκι. Ά-
γωνία και κόυραση μαζί. Στρίβει λα-
χανιασμένη τό πεζοδρόμιο. Νομίζει
πώς θά της κοπή ή άναπνοή. Στα-
ματάει μια στιγμή. Βλέπει από μα-
κριά πολλά αυτοκίνητα σταματημένα
κοντά στο σπύτι της. Παράλυσε απ'
τόν τρόμο. Δεν θά προφτάση και θά
της πάρουν τό μπαμπάκα. Γι' αυτό
πιά τώρα είναι βέβαιη. Καλά τό κα-
τάλαβε. Κάνει μια τελευταία προ-
σπάθεια. Φτάνει έπί τέλους κοντά
και βλέπει απ' την πόρτα τους ένα
φέρετρο να προβάλλη.

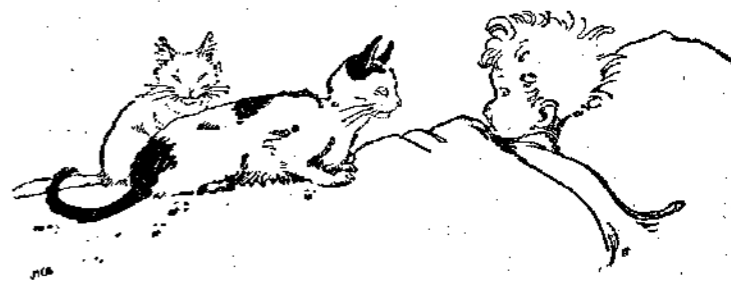
«Μπαμπά μου», άκούστηκε μια
παιδιάτικη σπαραχτική στριγγιλιά.
Η Μιμή σωριάστηκε χάμω λιπό-
θυμη.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ' — Τά καμώματα του Φουφούλης

Ο Φουφούλης έκαμε μια μεγάλη άνοησία. Αφού του μεγάλωσε και
μπορεί να τρέξη έδώ κι' εκεί, κάνει κάτι γνωριμίες πολύ ύποπιες. Τις
προάλλες δοκίμασε να φέρη στο σπύτι ένα έλειινό γατάκι του δρόμου, ψω-
ριασμένο. Τά βοήκαμε και τά δυό καθισμένα στην κούνια του Μπεμπέ,
πάνω στην ώραια κουβέρτα που την έπλεξε ή μαμιά. Απερίγραπτος ο
θυμός της Λουλούς ! Τά κυνήγησε και τά δυό και τά έκαμε να φύγουν
από τό παράθυρο, αφού όμως είχαν αφήσει πάνω στην κουβέρτα τά ίχνη
των λερωμένων ποδιών τους. Ο Μπεμπές έκλαιγε, ξεφωνίζε που του
έδιώξαν τά γατάκια, γιατί κι' αυτός αγαπάει τά ζώα.

Ο Φουφούλης κατάλαβε τό φταίξιμό του και χάθηκε. Όλο τ'άπόγεμα
δεν φάνηκε πουθενά. Τό βράδυ, καθώς έτοιμαζόμουν να πλαγιάσω, είδα
έναν πελώριο μαύρο γάτο στο πεζούλι του παραθύρου μου. Ήταν ή σκιά
του Φουφούλη που τό φεγγάρι την έρωχνε πάνω στο μπερντέ. Έρχόταν
ταπεινός και μετανιωμένος να μου γυρέψη συχώρηση.

Έτρεξα να του άνοίξω τό παράθυρο και, επειδή έξω έκανε κρύο,
τόν πήρα στο κρεβάτι μου για να τον ζεστάνω. (Αυτό ή μαμιά δεν μου
τό έπιτρέπει, γιατί λείει πώς τά ζώα έχουν μικρόβια και μπορεί κανείς
να πάη καμμιά άρρωστέια όταν κοιμάται μαζί του : μα καμμιά φορά
εγώ τό κάνω κρυφά). Χάθηκε κάτω απ' την κουβέρτα κι' έβαλε τό κεφάλι

του στο μαξιλάρι, κοντά στο δικό μου. Με πόση εύχαρίστηση γουργού-
ριζε ! Και τά μουστάκια του χάιδευαν τά μάγουλά μου. Όστόσο μπόρεσα
να κοιμηθώ γιατί νύσταξα πολύ. Όταν ξύπνησα τό πρωί, ο Φουφούλης
είχε χωθεί στο βάθος του κρεβατιού για να μη τον ιδη ή Λουλού. Πώς
μπορούσε ναναπνή εκεί-μέσα ; Μυστήριο ! Όπωςδήποτε ή Λουλού δεν
είδε, και δεν κατάλαβε τίποτα.

Σήμερα άλλη φασαρία. Κακαρίσματα θυμού και τρώμον άκούγουν-
ται από την άδλή, όπου ή μαμιά έχει τις κλώσσες της με τά κοτοπουλά-
κια. Τι τρέχει ; Θά ιδούμε...

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΒΡΑΔΥΑ...

Αγαπητοί μου,

Ο ΛΟΣ ο κόσμος αγάπησε τον Βασιλέα Γεώργιο Β', αν και δεν έχει εδώ ούτε τρεις μήνες. Πολλοί, πριν έρθη, πριν Τόν ιδούν, πριν Τόν γνωρίσουν—γιατί λίγο Τόν είδαν και Τόν γνώρισαν τήν καιρό της πρώτης, σύνομιης βασιλείας Του, όταν ήταν ακόμη και πολύ νέος—αδιαφορούσαν. Αλλά άμα ήρθε, και Τόν είδαν, και Τόν γνώρισαν, Τόν έβγαλαν στην καρδιά τους. Οπου εμφανίζεται, ο κόσμος—δ, τι κόσμος κι' αν είναι—Του κάνει τήν πιο εγκάρδια υποδοχή. Τόν χειροκροτούν, Του φωνάζουν «νά μάς ζήσης!» κι' όχι πια τυπικά, όπως τ' έρω πολλοί τήν ημέρα που ήρθε, αλλά από αίσθημα αληθινό. Κι' ο Γεώργιος Β' το άξίζει, Είναι καλός Βασιλιάς, άφελής, άπλός, φρόνιμος, μετρημένος και με τάκι άπράμιλλο.

Έβρει να κρατή πάντα τήν άπόσταση που πρέπει να Τόν χωρίζη από τόν ύπηκόο Του, με και χωρίς να τόν αισθάνεται ο ύπηκοος αυτός, ώστε να χάνη μπροστά Του τόν θάρρος του. Γι' αυτό ένθουσιάζονται όσοι Τόν γνωρίζουν από κοντά. Νομίζουν πως Τόν έκαμν κτόλα φίλο με τόση άπλότητα, φιλικότητα και καλωσύνη τούς μιλάει. Με και κανέναν δεν τολμά να Του πη μισό λόγο παραπάνω. Γιατί καταλαβαίνει συγχρόνως πως βρίσκεται μπροστά στο Βασιλιά του. Έκτός απ' αυτό, τούς ένθουσιάζει ή όμιλία Του—ή φωνή Του, ή γλώσσα Του, τόν χαμόγελό Του, τόν ξαφνικό τόν στοχαστικό συνοφρώνημα—κι' ή γνώση προσώπων και πραγμάτων που δείχνει σε κάθε περίπτωση. Και πως ένδιαφέρεται, πως νοιάζεται για όλα, και για τόν παραμικρότερο! Άκούστε αυτό που θα σας διηγηθώ από τήν τελευταία μου συνάντηση μαζί Του— τετάρτη φορά που Τόν έβλεπα από κοντά σ' αυτό τόν διάστημα:

Τις τελευταίες ήμέρες τής περασμένης εβδομάδας παίζονταν στο Βασιλικό Θέατρο οι «Φοιτηταί» μου. Έπειδή Τού είχα παρουσιασθεί σε μέλος τής Καλλιτεχνικής Έπιτροπής, τήν πρώτη φορά που έτιμησε μία παράσταση του Θεάτρου μας— όταν παιζόταν έλληνικό πάλι έργο, ο «Βασιλικός»—καί Τόν ξανάειδα στην πανηγυρική συνεδρίαση τής Ακαδημίας—τότε που δόθηκε και τόν Μετάλλο στον κ. Παπαδόπουλο— και τήν

Πρωτοχρονιά πάλι, κατά τόν έπίσημο πρόγραμμα, πήγα στο Παλάτι, μαζί με τούς Ακαδημαϊκούς, να Τού εύχηθώ τόν καλό χρόνο—ο λόγος τόν λέει, γιατί Έκείνος μόνο μ' εύχήθηκε, σφιγγοντάς μου τόν χέρι: «Χρόνια πολλά!»—έλαβα τόν θάρρος να Τόν καλέσω σε μία απ' αυτές τις πέντε παραστάσεις του έργου μου, οποια θά ήθελε. Δεν είχα και πολλές έλπίδες άφου πρό όλλγων ακόμα ήμερών είχ' έρθει στο Βασιλικό—ώστόσο μου άποκρίθηκε άμέσως με γράμμα τού Αδύλαρχη Του, πως «κατά πάσαν πιθανότητα» θά έρχόταν τήν Κυριακή τόν βράδυ. Πραγματικώς, προς μεγάλη μου χαρά—μα κι' όλου τού κόσμου που πλημμύρισε κείνο τόν βράδυ τόν Θέατρο, και μέσο κι' απέξω—ήρθε.

Στό μεγάλο διάλειμμα, μεταξύ Β' και Γ' πράξης, με φώναξε για να με συγχάρη. Με δέχθηκε στο σάλονακι τού βασιλικού θεωρείου, μ' έβαλε να καθήσω κοντά Του—από τάλλο μέρος καθόταν ο Διάδοχος, ήταν στο σαλονάκι κι' ο διευθυντής τού Θεάτρου κ. Βλάχος—κι' ή συνομιλία άρχισε. Είπαμε πολλά και διάφορα—για τόν έργο μου, για τόν ρόλο τού Μπαρμπα-Γεώργη, για τόν Θέατρο, για τούς συγγραφείς, για τόν ιστορικό μυστηριώδη που δημοσιεύω τώρα στο «Νέα», για... για... Μία στιγμή—για να ιδώ μήπως ήταν ώρα πια να φύγω, άφου έμεινα κεί δεκαλεπτά—είπα:

—Μεγάλο αυτό τόν διάλειμμα, ε; Ό κ. Βλάχος: —Ναι, ένα τέταρτο. Μην επιθυμείτε, Μεγαλειότατε, να τόν συντομεύσουμε;

Κι' ο Βασιλιάς χαμογελώντας: —Α, μπά, καλά είμαστε κι' εδώ. Μά σε διαχειρέθηκε άμέσως και πρόσθεσε:

—Έπειτα κι' ο κόσμος τώρα θέλει να ξεκουραστή, να καπνίση, να πάρη τόν άναψυκτικό του, να κάμη δυό βήματα να ξεμουδιάση...

Είδατε; Τόν κόσμο συλλογίστηκε, όχι τόν έαυτό Του. Κι' ένθω, όπως είχα μάθει πρό όλλγου από τόν ύπασπιστή Του, είχε περάσει μία πολύ κουραστική ήμέρα, δεν έδέχθηκε να συντομεύσουμε πρός χάρη Του τόν διάλειμμα, παρ' άφησε να περάσουν και τόν δεκαπέντε λεπτά, για να ξεκουραστή και να ξεμουδιάση ο κόσμος! Νά, αυτός είναι Βασιλεύς. Γιατί κι' από τόν παραμικρό μπορεί κανείς να κρίνη και για τόν μεγάλο, Δέν έβόσταξα και Τού τόν είπα:

—Κι' όμως, Μεγαλειότατε, μου είπαν πως ή ήμέρα σας σήμερα ήταν πολύ κουραστική.

Μου τόν άρνήθηκε—άλλη λεπτότης—για να με ήουχάση: —Α, μπά, καθόλου!... Πολύ λίγο...

Όταν τελείωσε ή παράσταση, κατέβηκα στην είσοδο—έχει ιδιαίτερη είσοδο τόν βασιλικό θεωρείο—για να Τόν προπέμψω και να Τόν εύχαριστήσω για τή μεγάλη τιμή που μου έκαμε. Καθώς μου έσφιγγε τόν χέρι, Τού είπα:

—Μεγαλειότατε, εύχαριστώ! Κι' Έκείνος:

—Έγώ σας εύχαριστώ που πέρασα, χάρη σε σας, μία ωραία βραδιά! Ποιός από τούς δυό μας να περάσει τήν θραιότερη;—Ασφαλώς έγώ. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ

Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό, Είναι ένα κοπάδι Τόσο-θά σπιτάκια, Με γκρενά παπάκια Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό.

Με μιά ένκληρούλα Πιό ψηλήν απ' όλα, Τόση θά μικρούλα, Με μιά κρέβα βρουούλα, Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό.

Κάθε δέντρο κι' ήσκιος Στά γυνά σπιτάκια, Κάθε κλώνος γλάκα Στά ξανθά παιδάκια, Ρόδια, μήλα, σόκα, Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό.

Τόσο θά μικρό, Σάν παιχίδι μοιάζει Με ξυλένιους κύβους, Πού κάποιο παιδί Τόσο άφηρημένο, Παίζοντας εκεί, Τάφησε στή γλόη; Κι' είναι ξεχασμένο, Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό.

Βράδυ σάν περνά Τόσο μακριά, Τόν σκληρό τόν τραίνο, Αχ, δεν σταματά Λίγο στο καίμενο Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό.

Άσημο όπως είναι Κι' έτσι που τόν σκέπει Πράος, γαλανός Τόσος ούρανος, Πώς και να τολμήση Νά τόν συγκλονίση Μέγα γεγονός, Τόν μικρό χωριό, Τόν μικρό χωριό;

Από «Τόν Μαγικό Φλόουτο» Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση

ANDERSEN

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

—Συνέχεια από τόν προηγούμενο—

—Τώρα μάλιστα είναι ή Άνοιξη, φώναζαν τόν σπουργίτια τόν καθένα χωριστά. Τώρα θά χαρούμε τή ζωή μας και θά άποζημιωθούμε για όσα τραβήξαμε από τόν γερο στρίγγλο τόν Χειμώνα.

Απ' όπου κι' αν περνούσαν τόν δυό χαριτωμένα παιδιά, τόν δέντρα και οι θάμνοι γέμιζαν καταπράσινα μπουμπουκία, τόν χόρτο ξεπετιόταν απ' τή γή και οι κάμποι που ήταν σκαμμένοι με σιτάρι γίνονταν καταπράσινοι.

Τόν κοριτσάκι σκόρπιζε ένα γύρω τού λουλούδια. Η ποδίτσα τής ποδ τήν κρατούσε άνασχηκωμένη ήταν πάντοτε γεμάτη. Και ήταν θαύμα πως έγέμιζε έτσι άδιάκοπα, γιατί όσα κι' αν πετούσε σπάταλα τόν λουλούδια με τίς χουφτίτες τής, ή ποδιά τής ήταν πάντα ξεχειλητή. Μέσα στή φούρια τής έτιναζε όλη τήν ποδιά τής επάνω στίς μυγαλιές και τίς ροδακινιές κι' αυτές άνθασταλλίστηκαν σάν νυφούλες προτού ακόμη βγάλουν τόν κλαδιά τους φύλλα.

Έξαφνα τόν κοριτσάκι χτύπησε τόν χέρια του παλαμάκια και τόν άγόρι τόν μιμήθηκε, κι' ένθως ο άέρας γέμιζε από κοπάδια πουλιών που φτερουγίζαν εδώ κι' εκεί χωρίς κανείς να ξέρη από που ξεπρόβαλαν, και κελαιδοούσαν και τερτίλιζαν:

—Ήρθε ή Άνοιξη! Ήταν έξοχο τόν θέαμα.

Ή γριά κυρούλα πρόβαλλε τρικλιζοντας στο κατώφλι τής έξέπορτας για να χαρή κι' αυτή για τελευταία φορά τήν Άνοιξη. Ύστερα βγήκε έξω για να ζεσταθή στόν ήλιο και τής ήρθε κέφι: να κάνη με βολίτσο στο περιβόλι. Έσκυβε για να κόψη τόν νιόβγαλτα λουλούδια που ή γή ήταν καταστόλιστη, τόν ίδιο όπως έκανε και τότε που ήταν κορίτσι. Ένοιωθε τόν έαυτό τής ξανανωμένων. Άνάσπινε βαθεία κι' όλο έλεγε και ξανάλεγε:

—Τι όραία που είναι σήμερα έξω! Άληθινή χαρά Θεός!

Τόν δάσος φορούσε ακόμη τόν σκούρο του κοστουμί από τόν γυνά κλαδιά που ήταν γεμάτα από φουσκωμένα μάτια. Μά τόν θυμάρι, φρέσκο και μωρωμένο είχε κιάλας ξεπροβάλλει τίς πράσινες φουντίτσες του, οι μενεξέδες είχαν πλημμυρίσει τόν περιβόλι, και τόν πιο άσήμαντο χαρταράκι ήταν γεμάτο ζωή και χυμός. Τί έξοχο χαλί ήταν ή καταπράσινη ή γλόη. Και ποιός μπορούσε να άνθ-

ξη στήν επιθυμία να κυλιόσθη στο χλοερό γρασίδι ή να καθήση άνάμεσα στα λουλούδια και στόν άνθισμένους θάμνους; Έτσι τόν νεαρό ζευγάρι ήταν καθισμένο στο λιβάδι, δίπλα στο κελαρυστό ρυάκι κι' οι δυό τους, πιασμένοι χέρι-χέρι τραγουδούσαν, γελοούσαν και μεγάλωναν μέρα με τήν ήμέρα.

Μία χλιαρή βροχή άρχισε να πέφτει από τόν ουρανό. Μά οι δυό τους δεν τήν πρόσεξαν γιατί με τίς σταγόνες τής βροχής άνακατεύονταν και τόν δάκρυα τής χαράς που έσταζαν από τόν μάτια τους. Και στό τέλος άποφάσισαν ν' άρραβωνιαστούν και τήν ίδια στιγμή τόν φουσκωμένα ματάκια τών δέντρων έσκασαν και τόν άλλο πρωί όλόκληρο τόν δάσος είχε ντυθεί με τήν καταπράσινη στολή του.

Και, πιασμένοι χέρι με χέρι οι δυό άρραβωνιασμένοι περιδιάδραζαν κάτω από τόν δροσερό θέλο που με δυσκολία τόν διαπερνούσαν οι άχτίδες τού

«Τόν τροχισμένο δροπανάκι άστραφταν στόν χέρια τών χωρικών που θέριζαν...»

ήλιου κι' έπερταν κάτω σκορπίζοντας μύρια χρώματα. Τί φρεσκάδα, τί παρθενική θροσιά που είχε ή χλοερή φυλλωσιά τού δάσους. Ποταμάκια και ρυάκια, κυματίζοντας έλαφρότατα έτρεχαν κελαρύζοντας ένθυμα άνάμεσα στόν καλαμίνες, πάνω από τόν πολύχρωμο χαλί. Όλη ή φύση έμοιαζε σε να λέη. «Ή εύλογία τού Θεού είναι σκορπισμένη στή γή» Ό κοινικός λαόσε τόν μονότονο τραγουδάκι του, ο κορυδαλλός κελαιδοούσε ψηλώνοντας όλο και περισσότερο τή φωνή του. Ήταν ή άνοιξη, ή μενευτική άνοιξη!

Κι' οι μέρες κι' οι βδομάδες περνούσαν κι' έπιασε ή ζέστη ξαφνικά, μπορεί να πη κανείς, σάν άνεμοστρόβιλος. Κύματα από ζεστόν άέρα φύσηξαν τή θερμή πνοή τους πάνω από τόν σπαρτά, και τόν στάχυα άρχισαν να κίτρινίζουν. Τόν λευκό νούφαρο άπλωσε τόν πλαταιά του πέταλα έν πάνω στόν άτάραχο καθρέφτη τής

λίμνης κι' από κάτω από τόν φύλλα του έρχονταν τόν φέρινα και γύρευαν καταφύγιο για τήν άφόρητη ζέστη και τόν υπερβολικό φώς. Και στήν άκροθαλάσση, εκεί όπου ο ήλιος έφριχνε τίς άχτίδες του επάνω στόν φράχτη τού δειντρόκηπου, ζεσταίνοντας τόν άνοιγμένα τριαντάφυλλα και τόν ζουμερά κεράσια, ήταν καθισμένη ή γλυκειά γυναίκα τού Καλοκαιριού ή Έδια που τή γνωρίσαμε τρυφερό κοριτσάκι κι' άρραβωνιασμένη κοπέλλα. Ή ματιά τής ήταν καρφωμένη επάνω στό μαυρογάλαζα σύννεφο που σωρόνονταν όλο και πυκνότερα και σηκώνονταν όλο και πιο ψηλά στόν ουρανό θυσία με βουνά που περπατούσαν. Γέμιζαν τόν δρίζοντα κι' άπό τίς τρεις μεριές και στό τέλος ήρθαν και κοκκοούλωσαν όλόκληρο τόν δάσος όπου τώρα είχε σπάσει κι' ο παραμικρότερος θόρυθος. Δεν φυσούσε ούτε πνοή, όλα τόν πουλιά είχαν βουβαθεί.

Όλόκληρη ή φύση έμοιαζε σε να κρατούσε τήν άναπνοή τής περριμένοντας κάτι σπουδαίο. Ωστόσο στόν έξοχικόδ δρόμο και στό άπόμακρο μονοπάτι οι ταξιδιώτες μέσ' στό άμάξια κι' εκείνοι που περπατάγαν πεζή έτρεχαν για να προφτάσουν να φυλαχτούν από τή θύελλα.

Έξαφνα μία λάμψη έκτυφλωτική άπλώθηκε σ' όλο τόν τόπο γύρω, σάν ναχε σπάσει ο θόλος τ' ουρανού μία φλόγα που ζητούσε να τόν πυρπολήση όλο. Ύστερα ξανάγινε σκοτάδι, ένθω άντηχόσε μία υπόκωφη βροντή συνοδευμένη από φοικτά τριξίματα.

Κι' ύστερα άρχισε ή βροχή να πέφτει με τόν τουλούμι. Τόν σκοτάδι τής κόλασης ακολουθόσε έκτυφλωτικό φώς, τήν άπόλυτο σιωπή διαμονικός θόρυθος. Τόν λυγρό καλάμα με τίς φουντωτές κορφές τους, έγερναν και σηκώνονταν σάν τρικυμισμένη θάλασσα. Τόν χόρτα και τόν στάχυα διαρμένα και βρεγμένα απ' τή βροχή είχαν γύρει χάμω κι' έμοιαζαν σάν να μην ήταν να ξανασηκαθούν ποτέ. Κι' άδιάκοπα διαδέχονταν τόν φώς τόν σκοτάδι κι' οι βροντές τή σιωπή. Ωστόσο σε λίγο ή βροχή λιγότεφε και μόνο μερικές χοντρές σταγόνες έπεφταν στή γή.

Οι άχτίδες τού ήλιου γλύστριαν άνάμεσα από τόν κουρελιασμένα σύννεφα και έκαναν τίς σταγόνες τής βροχής να λάμψουν σάν διαμάντια επάνω στα φύλλα. Τόν πουλιά άρχισαν πάλι να κελαιδοούν.

(Ακολουθεί) KIMON AKKIANZ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

Η ομπρέλλα μας δεν είναι και τόσο παλιά εφεύρεση όσο θα νόμιζε κανείς. Τον αρχαίο καιρό υπήρχαν ομπρέλλες αλλά αυτές ήταν μονάχα για τον ήλιο και ήταν βέβαια πολύ διαφορετικές από τις σημερινές. Η σύγχρονη όμως ομπρέλλα εφευρέθηκε κατά το 1580 από έναν Άγγλο, και η πρώτη της δημοσία εμφάνιση είχε απόλυτη αποτυχία. Ο δούτοχος δ' εφευρέτης που είχε εργασθεί τόσο καιρό για να τελειοποιήσει μια τόσο χρήσιμη και τόσο πρακτική εφεύρεση είχε την ελπίδα πως θα γινόταν ενδοξος και πλούσιος. Μά βγήκε πολύ γελασμένος. Την πρώτη φορά που βγήκε έξω με την ομπρέλλα του έφραγε τόσες λάσπες και λεμονόκουπες και κλούβια αλά στην πλατή του, που αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει την εφεύρεσή του για άσπιδα. Όλοι οι μάγκες του δρόμου τον είχαν πάρει από πίσω σφουρίζοντας και προαγκάζοντας τον και ο δούτοχος γύρισε άρον-άρον σπίτι του, απογοητευμένος σε τέτοιο σημείο ώστε ούτε ασχολήθηκε ξανά με την εφεύρεσή του.

Την ίδια όμως εποχή ζούσε στο Ρουέν της Γαλλίας ένας αγαθός άνθρωπος με ένα πλήθος παιδιά και πολύ λίγα χρήματα, που τον έλεγαν Ομαί. Κάποιος Άγγλος που είχε έρθει περσιτικός στην πόλη τους του μίλησε για την εφεύρεση του συμπατριώτη του κι' εΐξυπνος Ομαί αποφάσισε να εκμεταλλευθεί αυτός την ιδέα του πρώτου εφευρέτη. Σπρώθηκε λοιπόν στη δουλειά και έτοιμασε καμμιά εκατοστή ομπρέλλες, έννοείται ομπρέλλες χοντροκαμμιμένες και πελώριες, που ελάχιστα έμοιαζαν με τις σημερινές κομψότερες και τελειοποιημένες ομπρελλίτσες που μπαίνουν και στα τσαντάκια των κυριών ακόμη.

Όταν όλες οι ομπρέλλες ήταν έτοιμες φρόντισε με τέχνη να διαδοθή στη Ρουέν μια παράξενη φήμη:

«Ο κύριος Ομαί έκανε μια καταπληκτική εφεύρεση. Χάρης στο μηχανήμα που βρήκε θα μπορεί ο καθένας να βγάλει έξω με τη μεγαλύτερη βροχή χωρίς να πέφτει ούτε σταγόνα νερό επάνω του».

Φυσικά μ' αυτή την επιτήδεια ρεκλάμα κεντήθηκε ή περιέργεια όλου του κόσμου στο ζωηρότερο σημείο και οι κάτοικοι της Ρουέν περίμεναν με άνωπομονησία και πολιορκούσαν το μαγαζί του μήπως και μπορέσουν να ιδούν από καμμιάν άκρη την καταπληκτική του εφεύρεση και δεν ά-

Ο πρώτος εφευρέτης της ομπρέλλας αναγκάστηκε να την χρησιμοποιήσει κι' άσπιδα. (Σελ. 78, στ. α')

φηγαν και τον ίδιο τον Ομαί σ' ήρωχία με τις ερωτήσεις τους.

Μά εάν πονηρός που ήταν ο κ. Ομαί κρατούσε το στόμα του σφραγισμένο καλά και δεν άφηνε κανένα να μαντεύσει το μυστικό του.

Τέλος ανακοίνωσε πως την πρώτη ημέρα που θα έπεφτε μια μεγάλη βροχή θα έβγαине να κάνη μια βόλτα στην πόλη, περνώντας από τους πιο κεντρικούς δρόμους. Και τότε ο καθένας μπορούσε να τον ιδεί και να

σχηματίσει τη γνώμη του για την εφεύρεσή του.

Ύστερα από λίγες μέρες έπιασε μια βροχή, σωστός κατακλυσμός. Μπροστά στη πόρτα του Ομαί μαζεύτηκε όμιος πλήθυσμός της Ρουέν προσμένοντάς τον να ξεπερδάλλη.

Πραγματικά ύστερα από λίγο άνοιξε ή πόρτα και πρώτα-πρώτα βγήκε από μέσα μια ελόκληρη άρχηστρα που την αποτελούσαν δυο ταμπούρα, δυο καραμούζες και δυο τρία άλλα όργανα από τα πιο θορυβώδη. Η ομπρέλλα έμελλε να κάνη την πρώτη της εμφάνιση στον κόσμο εν χορδαίς και όργανοις.

Πίσω από τους μουσικούς παρουσιάστηκε — επιτέλους — ο μάστορ Ομαί με την κυρία Ομαί κι' όλα τα παιδάπουλα, με τους δυο υπαλλήλους του μαγαζιού και καμμιά ντουζίνα φίλους του. Όλοι τους ήταν όπλισμένοι με ομπρέλλες που μόλις βγήκαν από δρόμο τις άνοιξαν κι' άρχισαν να περπατούν μέσα στη βροχή με καμμάρι κι' υπερηφάνεια.

Συνοδευμένη απ' άπειρο πλήθος, που όσο πήγαινε γινόταν και περισσότερο ή παράδοξη πομπή έκανε το γύρο όλης της πολιτείας.

Η επιτυχία ήταν θριαμβευτική. Το μαγαζί του Ομαί από την άλλη κιόλας ώρα πολιορκήθηκε από τους συμπολίτες του που ήθελαν ν' αποκτήσουν το θαυματουργό «άλεξιέρβριον». Κι' οι παραγγελίες ήταν τόσο πολλές, ώστε σε λίγο κι' αυτός κι' ή οικογένειά του έγιναν τόσο πλούσιοι όσο δεν το είχαν φαντασθεί ούτε στα πιο άπίθανα όνειρά τους.

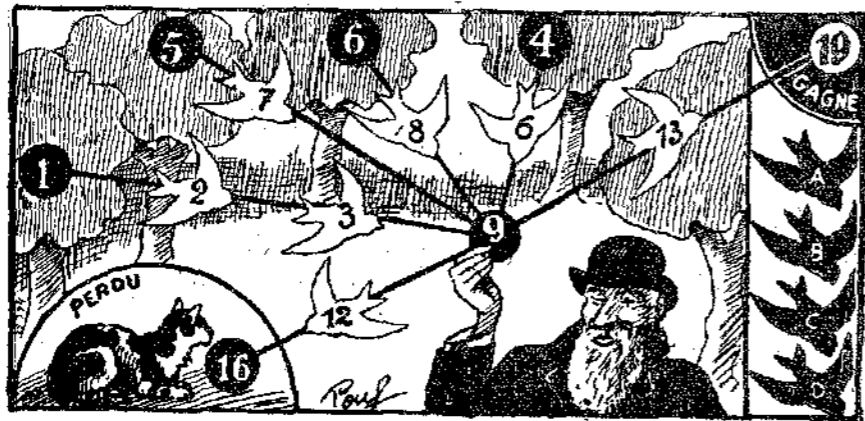
ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΡΟΧΕΡΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Βλέπετε αυτόν τον γέρο που θέ-

λει να ταισά τα σπουργιτάκια; Όλα χυμούν να προφτάσουν ν' αρπάξουν το φώμι από το χέρι του γέρου, το ζήτημα όμως είναι ποιά θα φτάσει πρώτα.

Στο παιχνίδι τοδοτο πρέπει να λάβουν μέρος τέσσερις τουλάχιστον, καθένας θα είναι ένα πουλάκι. Κόβε-

Νά όρατο παιχνίδι για να παίξετε με τ' αδέρφια σας ή τους φίλους σας. Διαβάστε τις οδηγίες στη διπλανή στήλη.

τε μικρά στρογγυλά καρτονάκια είτε σε διάφορα χρώματα, είτε με διάφορα γράμματα επάνω, που καθένα θ' αντιπροσωπεύη ένα πουλάκι. Παίξετε μ' ένα ζάρι. Με το πρώτο ρίξιμο του ζαριού καθένα πουλάκι θα πάη στον αριθμό που σημείωσε το ζάρι. Κατόπι κάθε πουλάκι μ' ένα πέταγμα θα προχωρή από ένα νούμερο κάθε φορά, αλλά ποτέ περισσότερο από ένα, και σύμφωνα με τους έξης δρους:

Τον αριθμό που θα σας δείξη το ζάρι σας θα τον προσθέσετε στον αριθμό που βρισκασθε τώρα και το άθροισμα που θα βγή ή είναι ο αριθμός που θα μεταθέσετε το πόνι σας. Π.χ. είσαστε στο Νο. 1. Ρίχνετε το ζάρι σας και βγαίνει ο αριθμός 2. 1+1=2. Θα μεταθέσετε το πόνι σας στο Νο. 2. Και ελόκληρη ή διαδρομή σας θα συνεχισθή με τον ίδιο τρόπο: 1+1=2+1=3+1=4.

Όταν φτάσουν στο κεντρικό Νο 9 τα πουλάκια πρέπει να πάρουν ένα πέταγμα προς το δεξι μέρος του σχε-

διου δηλ. την διεύθυνση του άρ. 19 όπου βρίσκονται γραμμένες οι λέξεις «Gagné». Όποιος φτάσει πρώτος έχει κέρδισε το παιχνίδι. Αν όμως για κακή του τύχη το άθροισμα των ζαριών του τον αναγκάσει να τραθή-ξη κατά το Νο. 10, τότε αλίμονό του: έπεσε στα νύχια της γάτας και τότε πρέπει να βγή από το παιχνίδι.

Για να παίζεται ωραιότερα το παιχνίδι σας συνιστώ ν' αντιγράψετε το σχέδιο σε λευκό χαρτί, να το κολλήσατε σ' ένα χαρτόνι και, αν επιτηδύεσθε, να το ζωγραφίσετε και με χρώματα. Τα ρουχα του γέρου σκούρα, τα πουλάκια σταχτερά, τη γάτα άσπροκόκκινη και το φόντο πράσινο. Για εκείνους που ζωγραφίζουν πολύ καλά θα συνιστούσα να μεγάλωναν το σχέδιο κάνοντάς το τουλάχιστον διπλάσιο. Αλλά και στο φύλλο ακόμη της Διαπάλασης μπορείτε να παίξετε το παιχνίδι αυτό. Φτάνει μόνι τσακωθήτε και το σχίσατε!

Θ. ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στέλλθηκα αυτό δεν είναι πολύ διασκεδαστικό βιβλίο; Φαντασθήτε πως ο Τσελλίνι είχε τη συνήθεια να σκοτώνη έναν άνθρωπο κάθε πρωί προτού να πάρη το πρόγευμά του.

Ε, καθώς βλέπετε, έχω πλουτίσει πολύ περισσότερο τις γνώσεις μου παρά αν είχα άφοσιωθεί αποκλειστικά στην μελέτη των λατινικών. Θέλετε να με συγχωρήσετε για τούτη την φορά, αν σας ύποσχεθώ πως δεν θα ξαναποτύχω πιά ποτέ μου;

Δική σας, ντυμένη με τρίχινον σάκκον Γιούνη

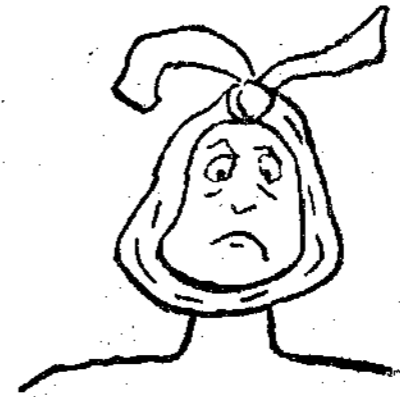
Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Αυτό είναι ένα έκτακτο γράμμα που σας το στέλνω στη μέση του μηνός γιατί νοιώθω μεγάλη μοναξιά απόψε. Είναι ένας φριχτός καιρός. Το χιόνι πέφτει με μανία επάνω στο παράθυρό μου. Όλα τα φώτα στο Κολλέγιο είναι σβυστά, μά εγώ έχω πει καφέ και δεν με πιάνει ύπνος.

Απόψε είχα συναναστροφή στο δωμάτιο μου. Εκάλεσα την Σάλλυ και την Τζούλια και τη Λεωνόρα Φέντον για «σπουπές». Τους πρόσφερα σαρδέλλες και τσορητητάκια και σαλάτα και τηγανιτές και καφέ. Η Τζούλια δήλωσε πως πέρασε μια θαυμάσια βραδυά, μά ή Σάλλη έμεινε πι-

σω και με βοήθησε για να πλύνουμε τα πιάτα.

Θά μπορούσα να άπασχολήσω με ύφελος απόψε τη βραδυά μου μά και δεν κοιμάμαι, μελετώντας Λατινικά, αλλά—και δυστυχώς γι' αυτό δεν ύπάρχει άμφιβολία—δ ένθουσια-

«Αυτό είναι το πορτραίτο μου με την όψη που έχω τώρα...» (Σελ. 80, στ. α')

σμός μου για τα Λατινικά είναι πολύ χλιαρός. Τώρα τελειώσαμε τον Αίβιο και κάνουμε το «Περί φίλιας».

Θά σας πείραζε αν για λιγάκι έπαίξατε απόψε τον ρόλο της γιαγιάς μου; Η Σάλλυ έχει μια γιαγιά και ή Τζούλια και ή Λεωνόρα από δυο ή κάθε μια τους και απόψε κάθον-

ταν και σύγκριναν μεταξύ τους τις χάρες τους. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα κι' εγώ να επιθυμήσω τίποτε καλύτερο από το να έχω μια γιαγιά. Έτσι, αν στέλλθηκα δεν έχετε αντίρρηση, χτες που κατέβηκα στην πόλη είδα το πιο χαριτωμένο σκουφάκι από νιαντέλλα με κορδέλλες μωδ. Αν θέλετε λοιπόν θα σας το κάνω δωρον τώρα που θα γιορτάσετε τα γυδογηνατρία χρόνια σας.

Τούτο είναι το ρολόι της έκκλησίας που σημαίνει δώδεκα. Μοφ φαίνεται πως ωστόσο αρχίζω και νυστάζω.

Καληνύχτα γιαγιακούλα μου σε αγαπώ πολύ.

Γιούνη

Αί Ίδοι του Μαρτίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Μελετώ λατινικήν πεζογραφίαν.— Έμελέτων λατινικήν πεζογραφίαν.— Θά μελετήσω λατινικήν πεζογραφίαν.— Ίσως να φτάσω και στο «μεμελέτηκα αυτήν». Τους διαγωνισμούς μου θα τους ξαναπεράσω την ερχόμενη Τρίτη στις έπτά ή όρα το απόγευμα και ή θα περάσω ή θα ΣΚΑ-ΣΩ! Έτσι έτοιμασθήτε να λάβετε νέα μου ή από μια άκέραια και εύτυχισμένη και ελεύθερη από κάθε ύποχρέωση Γιούνη, ή από μια Γερουσιά που έχει σκορπισθεί σε χιλια κομματάκια.

Θά σας στείλω ένα καθώς πρέπει γράμμα όταν τελειώσουν οι διαγωνισμοί. Γι' απόψε έχω δυστυχώς έδωσε ραντεβού με την Άπόλυτον Αφαιρετικήν.

Δική σας εν βία Γ. Α.

20 Μαρτίου

Κύριον Μπ. Μ. Σμιθ

Κύριε: Ποτέ σας δεν άπαντάτε σε καμμιά ερώτησή μου. Ποτέ σας δεν δείχνετε το ελάχιστο ενδιαφέρον για δ, τι κάνω. Είσαστε δίχως άλλο ο πιο άπαίσιος απ' όλους εκείνους τους άπαίσιους επιτρόπους και ο λόγος που με σπουδάσετε δεν είναι γιατί έχετε έστω και μια στάλα ενδιαφέρον για μένα ξεχωριστά, αλλά γιατί νοιώθετε κάποια ύποχρέωση στους ανθρώπους που δεν είναι τόσο εδνοημένοι από την τύχη όσο είπεις.

Δεν ξέρω για σας το παραμιμρό. Δεν γνωρίζω ούτε καν τονομά σας. Είναι πολύ βαρετό στο τέλος το να γράφη κανείς σ' ένα πράγμα. Δεν μοσ μένει άμφιβολία πως ρίχνετε τα γράμματά μου στο καλάθι χωρίς να τα διαβάσετε. Απ' έδω και μπρός

θα σας γράψω μόνο σχετικά με τις σπουδές μου.

Έδωσα διαγωνισμό στα Λατινικά και στη Γεωμετρία την περασμένη εβδομάδα και πέρασα και στα δύο, και τώρα είμαι ελεύθερη από κάθε υποχρέωση.

Ευσεβίστιος Γερουδά "Αμποι

2^η Απριλίου

Αγαπητέ μου Μπάριμα-Μακροπόδη

Είμαι ένα κτήνος!

Σας παρακαλώ πολύ να ξεχάσετε εκείνο το φρικτό γράμμα που σας έστειλα την περασμένη βδομάδα. Ένοιωθα τον έγκυτό μου πολύ έρημο και δυσαχισμένο και με πονούσε κι' ό λακός μου τη βραδυά εκείνη που τό έγραψα. Χωρίς να τό ξέρω κλώσσαγα άμυδαλίτσα και γρίπη και ένα σωρό άνακατεμμένα πράγματα. Τώρα βρίσκομαι στο Νοσοκομείο όπου μέχουν μεταφέρει πριν από έξη ημέρες. Σήμερα είναι ή πρώτη ημέρα που μου επιτρέπουν να καθήσω στο κρεβάτι και να πιάσω πένα στα χέρια μου. Η άρχισοσκόμα είναι πολύ στριμμένη γυναίκα. Μά εγώ δλον τουτο τον καιρό δέν είχα άλλο πράγμα στο μυαλό μου από τό γράμμα που σας έστειλα και δέν θα μπορούσα να γίνω καλά άν δέν με συχωρήσετε.

Αυτό είναι τό πορτραίτο μου με την όψη που έχω τώρα καθώς μου έχουν δέσει έναν επίδεσμο γύρω από τό μάγουλα που στην κορυφή του κεφαλιού πατάει δύο μύτες σαν αυτιά από λαγό.

Αυτό τό θέαμα δέν σας κάνει να με λυπηθήτε; Έπαθα «φλεγμονή των όπογλωττίων αδένων». Και σπούδαξα άνθρωπογνωσία ελόκληρο τό χρόνο χωρίς νακούσω ποτέ τίποτε γιά τους όπογλωττίους αδένες! Βλέπετε τί μάτσιο πράγμα που είναι ή μόρφωση.

Δέν μπορώ να γράψω περισσότερα. Όταν μείνω πολλήν ώρα καθιστή αισθάνομαι μεγάλη αδυναμία. Σας παρακαλώ συχωρήστε με που φάνηκα τόσο αυθάδης και άχαριστη. Έχω λάβει πολύ κακή άνατροφή.

Αική σας με άγάπη Γιούνη "Αμποι

Από τό Νοσοκομείο

4^η Απριλίου

Πολυαγαπημένο μου Μπάριμα-Μακροπόδη

Χτες τό βράδυ, άκριβώς την ώρα που σκοτεινάζε, καθώς ήμουν άνα-

καθισμένη στο κρεβάτι και κοιτάζα τη βροχή από τό παράθυρο, νοιώθοντας άπέραντη βαρυστιμάρια και πλήξη, παρουσιάστηκε ή νοσοκόμα με ένα μακρό άσπρο κουτί με τη διεύθυνσή μου, και γεμάτο με τό ωραιότεακ ρόζ τριαντάφυλλα που μπορεί κανείς να φαντασθή. Μά πιδ ώραιο άκόμη ήταν πώς επάνω στο μπουκέτο βρισκότον καρφωμένο ένα μπιλλέτο μ' λίγα λόγια πολύ ευγενικά, γραμμένο μ' ένα άστελο άνάποδο και άνηφορικό γράμμα (που δείχνει ωστόσο δυνατό χαρακτήρα). Χίλια ευχαριστώ, αγαπητέ Μπάριμα-Μακροπόδη, χίλια χίλια ευχαριστώ. Τά λουλούδια σας είναι τό πρώτο άληθινό, πραγματικό δώρο που έλαβα στη ζωή μου. Κι' άν θέλατε να ξέρετε τί μωρό που είμαι, μάθετε πώς έπεσα μπρούμυτα στο κρεβάτι μου και άρχισα να κλαίω από την πολλή ευτυχία.

Τώρα που είμαι βέβαιη πώς διαβάετε τό γράμματά μου θά τό κάνω πιδ ενδιαφέροντα έτσι που νάξίξουν να τό φυλάξετε στο συρτάρι δεμένα μ' ένα κόκκινο κορδελάκι γύρω-γύρω. Μόνο σας παρακαλώ να βγάλετε εκείνο τό άπαισιο και να τό κάψετε. Με πίκνει άπελυσία όταν σκέπτομαι πώς τό διαβάσατε και αυτό.

Σας ευχαριστώ που κάνετε τόσο ευδιάθετη με άρρωστη, κακιά και άθλια Νεοφερμένη. Δίχως άλλο θά έχετε ένα πλήθος αγαπημένων συγγενείς και φίλους και δέν θά ξέρετε τί αισθάνεται κανείς όταν είναι δλομόναχος. Έγώ όμως τό ξέρω.

Καληνύχτα. Σας υπόσχομαι να μην ξαναγίνω ποτέ τόσο συχαμένη, τώρα που ξέρω πώς είσαστε ένας πραγματικός άνθρωπος με σάρκα και οστά, και άκόμη σας υπόσχομαι να μην σας ξαναενοχλήσω με έρωτήσεις. Έξακολουθείτε να μισείτε άκόμη τό κορίτσι;

Αική σας πάντα

Γιούνη

Δευτέρα 8 μ. μ.

Αγαπητέ μου Μπάριμα-Μακροπόδη

Έλπίζω πώς δέν είσαστε σεις ό Επίτροπος που κάθησε επάνω στο βάτραχο; Μόλις κάθισε επάνω του, ό βάτραχος—όπως μου είπαν—έσκασε σαν φούσκα, θάπρεπε λοιπόν να είναι κανένας Έπίτροπος πιδ παχύς από σας.

Θυμόσαστε κάτι μικρές τρύπες σκεπασμένες με σιδερένιες σκάρες κάτω από τό παράθυρα του πλυσταριού από τό Άσυλον Τζών Γκρίερ; Κάθε

άνοιξη, όταν βγαίνανε οι βάτραχοι μās διασκέδαζε πολύ να κάνουνε ελόκληρη συλλογή από τά άμφίβια αυτά και να τά φυλάμε μέσα σ' εκείνες τις τρύπες. Πότε-πότε όμως ξέφευγαν και πήδουσαν μέσα στο πλυσταριό και πρόξενουσαν με άναστάτωση πολύ διασκεδαστική για μās τις ημέρες που είχαμε μπουγάδα. Μας τιμωρούσαν αυστηρά για τό κατόρθωμά μας, αλλά μελα ταύτα ή συλλογή των βατράχων εξακολουθούσε να πλουτίζεται και να συμπληρώνεται.

Και μία μέρα—έννοια σας και δέν θα σας σκοτίσω με πολλές λεπτομέρειες—κι' εγώ δέ ξέρω με ποιόν τρόπο, ένας από τους πιδ θρεμμένους και μεγαλύτερους και ζουμερότερους βατράχους κατάφερε να χωθή σε μία από τις πέτσινες πολυθρόνες στην αίθουσα των Έπιτρόπων και τό ίδιο άπόγευμα στην συνέλευση των Έπιτρόπων—μα πιστεύω πώς είσαστε και σεις εκεί και θυμάστε τό επακόλουθα.

Τώρα που πέρασε άρκετός καιρός και τό βλέπω πιδ άμερόληπτα τό πράγματα, βρίσκω πώς ή τιμωρία μου άξιζε μέλο που—άν θυμάμαι καλά—ήταν άρκετά αυστηρή.

Δέν ξέρω πώς μου ήρθαν όλες αυτές οι άναμνήσεις στο μυαλό μου, ίσως γιατί ή άνοιξη και ή εμφάνιση των βατράχων ξυπνούν μέσα μου τά παλιά μου ένστικτα. Τό μόνο πράγμα που με συγκρατεί για να μην κάνω πάλι συλλογή από βατράχους είναι τό ότι δέν υπάρχει καμμία διαταγή που να μου τό άπαγορεύει.

Πέμπτη, μετά την έκκλησία

Παιό νομίζετε πώς είναι τό αγαπημένο μου βιβλίο. Τώρα, θέλω να πω γιατί κάθε τρεις ημέρες αλλάζω και γνώμη. «Οί κορυφές του Γουέδερικ» της Έμιλυ Μπροντέ.

(Άκολουθεί)

Μετάφρασις Γ. Τ. και Α. Α.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΟΥΚΟΣ

«Κούκου! Κούκου!» Κούκος και λαλέ. Τί χαρά! ε' άκούσατε, παιδιά; Άνοιξη φωνάζει τό πουλί!

«Κούκου! Κούκου!» δεύτερη φωνή. —Δέντρα, άνθιστε, βγάλετε κλαδιά! Χαίρωστε και λάμπετε, ούρανοί!»

«Κούκου, κούκου», τρίτησες, πουλί. —Αγαθή, χαρούμενη καρδιά, Σ' αγαπά (να τόξερες!) πολύ.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Του Βιργιλίου ό δολερός και δώρα φέρουσις Δαναός,

δέν είμαι άπαισιος για με και ό Έπαινος [και ό φόγος.

Του Γναίτε με ήρεο μαντικός και μία για πάντα ό λόγος:

«Μαζί και πιστός και άπιστος. Έτσι τον έπλασε κι' ό Θεός».

Πόσες συνιζήσεις πρέπει να γίνουν για να βγουν οι στίχοι αυτοί δεκαεξασύλλαβοι (πρώτος και τέταρτος) και δεκαπεντασύλλαβοι (δευτερος και τρίτος)! Κι' όχι μόνο από λέξη σε λέξη, αλλά άκόμα και μέσα στην ίδια λέξη, όταν υπάρχουν δυό φωνήεντα, πρέπει να προφερθούν σαν ένα: Δαναός, Θεός...

Όπως έκαμα παραπάνω, μπορείτε και σεις, για να βρίσκετε τις χασμωδίες ενός στίχου, να βάζετε άνάμεσα στα συνεχή φωνήεντα, από ένα Ν. Όπου χωρεί αυτό τό Ν, χωρίς να χαλά τό μέτρο του στίχου, θά πη πως υπάρχει χασμωδία:

Νάκούσω ήθελα εγώ Τό εθλωτό σου στόμα.

Νά πόσα Ν χωρούν:

ΝάκούσωN ήθελαN εγώ ΤόN εθλωτό σου στόμα

Όπου τό Ν δέν χωρεί, επειδή καταστρέφει, τό μέτρο, δέν υπάρχει χασμωδία, αλλά πρέπει να γίνη συνιζήση:

Του Γναίτε μεN ήρεο μαντικός και μία για πάνταN ό λόγος.

Με τά Ν αυτά, βλέπετε, ό στίχος έχει 17 συλλαβές—περισσεύουν δυό—και κανένα πιδ ρυθμό.

Πολλοί, για ναποφύγουν τη χασμωδία, βάζουν αυτά τά Ν στήληθεια, δηλαδή στο τέλος ρημάτων κι' όνομάτων; είπεν, έλεγεν, άνθρωπον, σκοπόν και καθεξής. Και κάνουν κάτι στίχους τέτοιους.

Κι' είπεν εϋθύς στον άνθρωπον άν έχη να [τοδ δόση

Γιά τό θεάρεστο σκοπόν έκείνον που θά [σώση

Βέβαια, χωρίς τά Ν, τό δίστιχο αυτό θά ήταν γεμάτο χασμωδίες:

Κι' είπεν εϋθύς στον άνθρωπο άν έχη να [τοδ δόση

Γιά τό θεάρεστο σκοπό έκείνο που θά [σώση.

Θά ήταν όμως γλωσσικώς πιδ όμοίμορφο, πιδ δηματικό, γιατί στη δημοτική τά είπενN, έκαμεN, άνθρω-

ποN, σκοπόN κτλ. είναι ιδιωμιακά (κυπριώτικα π: χ:). Πρατιώτερο λοιπόν να έχη με χασμωδία ό στίχος, παρά τέτοια παραγεμισματα, που δυστυχώς τά βάζουν κάποτε και καλοί ποιητές. Άλλωστε, με χασμωδία κάπου κάπου δέν είναι και τόσο μεγάλο λάθος. Μεγαλύτερο ίσως είναι ή κατάχρηση των εκθλίψεων και των συνιζήσεων.

Κόκκινα κι' όμορφα Έχει τό χέλι Δοάν τά φύλλα Της ροδομαίς. Όταν χαράξη Και ή αύγουλα Λαπή βροχούλα Στέφνει δροσιάς.

Σ' αυτό τό μουσικώτατο όχτάστιχο του Σολωμού υπάρχουν δυό χασμωδίες: κΑΙ Η Αύγουλα, όπου εξαίρετα χωρούν δυό Ν: καιN ήN αύγουλα. Μά ποιος τις προσέχει;

Β'.—Ο ΡΥΘΜΟΣ Η Ο ΤΟΝΟΣ

Οί άρχαιοι, καθώς ξέρετε, είχαν συλλαβές μακρές (-) και συλλαβές βραχείες (υ). Κι' ό στίχος τους δέν ήταν παρά με ά διαδοχή από μακρές και βραχείες συλλαβές, κατά διάφορα συστήματα ώρισμένα. Παραδείγματος χάρη:

- 1. υυ-|υυ-|υυ-...
2. -υυ|-υυ|-υυ...
3. -υ|-υ|-υ...

Στον πρώτο στίχο έχουμε με ά διαδοχή από δυό βραχείες συλλαβές και με ά μακρά. Στον δεύτερο, από με ά μακρά και δυό βραχείες. Στον τρίτο από με ά μακρά και με ά βραχεία. Τό σύστημα των συλλαβών, που επαναλαμβάνεται ίδιο στον κάθε στίχο, στην άρχαία μετρική λέγεται ποός.

Ό στίχος λοιπόν αποτελείται από πόδας. Δυό βραχείες συλλαβές και με ά μακρά (υυ-) είναι ό ποός ό λεγόμενος άνάπαισιος. Με ά μακρά συλλαβή και δυό βραχείες (υ-) είναι ό δάντυλος. Με ά μακρά συλλαβή και με ά βραχεία είναι ό ταμβος, κτλ. Στο σχολείο, όταν μερτάτε έναν άρχαιο στίχο, τί κάνετε; Τον χωρίζετε στους πόδας του και προφέρετε:

Μήνινα-οίδεθε-άηλιε-άδειάχιλ-λῆος ή:

Ατε-καΚά-δμουτο-παλαί-να-τροφή (*)

δπου τονίζετε τις μακρές συλλαβές κι' άφίνετε τις βραχείες άτονες.

(*) Μήνιν άοεθε, θεά, Πηλειάδων Άχιλλῆος: Ω τέκνα Κάδμου τοδ πάλαι νέα τροφή.

Γιατί έμεις οι νεώτεροι Έλληνες δέν έχουμε πιδ συλλαβές μακρές και βραχείες, ούτε ποός, ούτε θέσει—δλα τά φωνήεντα και τους διφθόγγους τά προφέρουμε στον ίδιο χρόνο:—έχουμε όμως συλλαβές τονιζόμενες και συλλαβές άτονες. Ό τόνος έχει αντικαταστήσει τό χρόνο των άρχαίων. Τις τονιζόμενες συλλαβές τις προφέρουμε περισσότερα, δυνατώτερα, από τις άτονες, άδιάφορα άν έχουν Ο ή Ω, Ε ή ΑΙ. Κι' ό τόνος ρυθμίζει, κανονίζει τό νεώτερο ελληνικό στίχο. Έτσι ό στίχος μας είναι με ά διαδοχή από τονιζόμενες ή άτονες συλλαβές, κατά διάφορα συστήματα ώρισμένα. Παραδείγματος χάρη:

τατατά, τατατά, τατατά

αυτό άντιστοιχεί πρὸς τό άρχαιο

υυ-|υυ-|υυ-|

τάτατα, τάτατα, τάτατα

δπως τό άρχαιο: -υυ|-υυ|-υυ

τάτα, τάτα, τάτα = -υ|-υ|-υ

τατά, τατά, τατά = υ-|υ-|υ-

Ό τόνος λοιπόν κάνει τό ρυθμό του στίχου. Δυό στίχοι μπορεί να έχουν τον ίδιο αριθμό συλλαβών, δέν είναι όμως όμοιοι, δέν ταυρίζουν, όταν δέν έχουν και τον ίδιο τονισμό, τον ίδιο ρυθμό. Γράψετε στην τύχη με ά φράση από μερικές λέξεις που να κάνουν έννια συλλαβές, χωρίς να προσέχετε καθόλου που τονίζεται κάθε λέξη. Π: χ:

Νά, ό Γιάννης τό σπαθί κρατεί.

Έ, αυτό που έγράψατε δέν είναι καθόλου έννεασύλλαβος στίχος, γιατί δέν έχει κανένα σύστημα τονισμού, κανένα ρυθμό. Άν γράψατε όμως:

Νά, ό Γιάννης κρατεί τό σπαθί

τότε κάνετε σωστό έννεασύλλαβο στίχο, που αποτελείται από τρεις β-μοιους συνδυασμούς τονιζόμενων και άτόνων συλλαβών—από τρεις πόδες ως πούμε, κατά τό σύστημα:

τατατά, τατατά, τατατά. Νά ό Γιάν| νης κρα| τεί| το σπα| θι.

Θά μου πητε: Στο παράδειγμα αυτό δέν τονίζονται μόνο οι συλλαβές Γιάν, τει και θι. Τονίζονται και ή να και ή τό. Ναι, αλλά ό τόνος των μονοσύλλαβων λέξεων—άρθρων, προθέσεων, συνδέσμων—δέν άκούεται και δέν λογαριάζεται. Γράφουμε τό σπαθί, αλλά προφέρουμε τοσπαθί.

Χρειάζεται λοιπόν μεγάλη προσοχή στον τονισμό των στίχων για να μη χαλά πουθενά ό ρυθμός. Σ' αυτό βέβαια οδηγεί πρώτα-πρώτα τό αυτί.

(Άκολουθεί) ΓΡ. 2.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Βαρειά άντηχούν του ρολογιού, οι δώδεκα του κύκλου. Κι' ό άσπρομάλλης γέροντας με κόπο κατεβαίνει, Τό σκαλοπάτι τού στεγνού τού θρόνου και με λύπη Δίνει τό σήπτερο τού χρυσού, σέ ντό που άνεβαίνει.

Που όλοχαρος, καμαρωτός, τραβάει προς τόν θρόνο, Σκορπώντας γύρω τή χαρά σ' αυτός που τόν προσμένουν, Κι' υπόσχεται τó γέλιο του να διώξη κάθε κόνο Και κάθε λύπη κι' άσχημά που στίς ψυχές τους μένουν.

'Απλόθη γύρω σγαλιά' βουβός ό κούκος μένει, Φεύγει ό γέρος με άργό σεργάμενο τό βήμα, Με τή ματιά άδιάκοπα σ'ό χόμο βυθισμένη, Δες κι' είναι σ' όλα έτοιμος να τόν δεχτή τό μήμα.

Άγνωστα [B]

ΤΑ ΓΕΝΕΘΑΙΑ ΤΗΣ

— Κοιτάτε την! σάν να ναιόθη την άστια, που έχει γι' αήτη η μέρα. Μάλιστα γίνεται άκριβώς ένος έτους. Νομίζει κιά, πως έγινε δεσποινίς. Πάει μπροστά στον καθρέφτη κάνει την τουαλέτα της και μιά παρουσιάζεται. Μας κοιτάει καλά, καλά. Τό βλέμμα της δείχνει πως κάτι περιμένει από μητέρα μας. Σιγά-σιγά άρχίζει κι' ή γλωσσά της να φλυαρή. Κάτι συλλαβίζει, που, άμα πέν έξοει κανείς τή γλώσσα τών μπεμπέδων, δύσκολα καταλαβαίνει.

Επιτέλους! Μαντέψαμε. Να τί ζητούν τó ματάκια της. Ν' άκούση τó «χρόνια πολλά, να τά έκταστήσης». Και τó στοματάκι της; Αυτό τί ζητάει; 'Α! νά. Θέλει μιά σοκολάτα, μιά κούβια, ένα τόπι: 'Ένα μικρό παιχιδάκι τέλος πάντων.

Κι' άρχισε ό καθένας μας να τής «προσφέρη» τó δώρο του. 'Ο ένας μιά βαρκούλα, ό άλλος μιά κούβια, ό άλλος... ό άλλος... και τέλος για να μιά ευχαριστήση δλωσε μαζι, μιά πετάει ένα μονοσύλλαβο, Δηλαδή ευχαριστώ.

Φεύγει. Δέ μιάς χρειάζεται κιά Βοή- κε άλλη συντροφιά. Τά παιχιδία της. Κι' άρχίζει ή άσχολία. Παιρνει τό τόπι. Τό κούβια, τó βαρνέτσι, τó παραμερσί. Παιρνει τή βαρκούλα. Νά, τώρα κάτι παραξένο. Άρχίζει να φωνάζη. Μάνιο... μάνιο! 'Ηθελε δηλ. να τής κάνη μπιάνιο. Ποιός να τής δώ- ξε άραγε πως ή βάρκα κλέει στό νερό;

'Α! ναι. Τώρα θυμάμαι. 'Εμοιασε μ' έκείνη τή χάριτη βαρκούλα που τής είχαμε κάνει άλλους. Τό θυμήθη- κε, και είπε αυτό που μου φάνηκε «πα- ράξενο». Τή βαρέθηκε, λοιπόν κι' αύ- τη και τή μέριασε.

'Ηρθε κι' ή σειρά τής κούκλας. Μ' αυτήν έχει στήσει σωστή κουβέντα. Ποιός ξέρει για τί σοβάρες ύποθέσεις έχει να τής πη. Τής μιλάει έτσι άρ- κιστή ώρα. Αύτη όμως δέν τή βαρνέ- ται. Δέν τήν πέταξε. Μόνο κρατώντας την σφιχτά, για να μη τής τήν πάρει κανείς, άποκοιμείται γλυκά-γλυκά.

Μπατεροπλάι [B]

ΤΟ ΚΑΡΠΟ

'Όσο βαρειά κι' άν είναι ή χειμωνιά Κι' άν στάξη ή λεύκα στίς αήλης τό [παράθυρο] Τό κάδρο μου σ'ό τοίχου τή γωνιά Πάντα γλυκά σκορπά τής άνοιξης τή [γύρη]

Και δείχνει λίγα κούβια φουντωτά Και μιά γαλάζιαν άγκαλιά που τό φι- [λάει] Τώρα άς χτυπάει τά τζάμια ή χειμωνιά Νοσταλγικά ό νους μου πάντα εκεί πα- [τάει].

Και δείχνει λίγα κούβια φουντωτά 'Εν' άκρογιάλι που προλαίνει με τό [φώς] του Κι' εν' άτλαζένιο φόντο που άπαλά Νοσταλγικά τραβάει τό βλέμμα έντός [του].

'Όσο βαρειά κι' άν είνε ή χειμωνιά Κι' άν στάξη ή λεύκα στίς αήλης τό [παράθυρο] Τό κάδρο μου σ'ό τοίχου τή γωνιά Πάντα γλυκά σκορπά τής άνοιξης τή [γύρη].

Τζετζέλι [A]

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΑΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

— Έρχεσαι τήν Κυριακή να πάμε να στεφανώσουμε κάποιο γνωστό μου στό Μώλο;—Τι είχα να χάσω; Θάκαινα έναν όρατο περίπατο με τ' αυτοκίνη- το, θάκαινα καθαρών άέρα, θά δια- σκέδαζε. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόταση τού θείου μου και τήν άλλη μέρα—γλυκιά χειμωνιάτικη λιανάδα— ξεκίνησαμε κατά τις τέσσερες τó από- γεμα άπ' τή Λαμία.

Σπάνια διασκέδαση περισσότερο όσο σ' αυτόν τόν χωριάτικο γάμο. Γέλαω ακόμα σάν τó θυμάμαι. Έπρεπε να πάροουμε τή νύφη άπ' τó σπίτι της και να τήν πάμε στην εκκλησία. Μπήχαν λοιπόν μπροστά «τάρανα»,—βιολί, σαντούρι και κλαρίνο, άκολουθούσε ή νύφη χαμηλοβλεπούσα, ντυμένη μ' ένα λαχανί φουστάνι που μπροστά του ό-

χιούσαν δια τά χορταρικά, έρχονταν έπειτα ό κουμπάρος, ό γαμπρός, όλο τό συγγενολό και τέλος όι καλεσμέ- να. Με δύσκολια βαστούσα τά γέλια. 'Ηταν τόσο κομική αύτη ή παράσταση! Δέ με συγκροτούσαν ούτε οι εκπληκτες, άγριες μετιές τών χωρικών, ούτε τά σκουνητάκια που μουδινε κάθε τόσο ό θείος μου.

Επιτέλους φθάσαμε στην εκκλησία, έγινε ή τελετή και μπήκαμε στή γραμ- μή, με τήν ίδια σειρά πάντα, για να φύγουμε. Γυρίσαμε όμως άπό άλλο δρόμο γιατί έτσι είναι συνήθεια. 'Αλ- λοι μπελάδες κάλι.

Τώρα είχαμε τά κουπέτα με τó ρόζι. Κι' ήταν τόσο πυκνή ή... γλυκύτερη αύτη βροχή ώστε όταν επιτέλους φτά- σαμε στό σπίτι τής νύφης ψάχτηκα καλά-καλά μήπως έχω κανένα μάτι βγαλμένο ή τίποτα τέιοιο. 'Αλλά τό βάσανα μας (!) δέν είχαμ ακόμα τε- λειώσει. Έπρεπε τώρα να χορέψουμε. Πρώτα ή νύφη, έπειτα ό γαμπρός, ύστερα ό κουμπάρος κι' ύστερα ή πα- ρακουμπάρα δηλαδή... εγώ, που ξέ- ρω άπό τόσμοιο όσο και κινέζικα. Μπο- ρούσα να κάνω κι' άλλους; 'Έτσι εί- ναι τό έθιμο. Άρχισα λοιπόν να χο- ρεύω μπροστά ή μάλλον να πατάω στα- φύλια. Αύτη τήν έντύπωση τουλάχισ- στον είχα.

Είχε πιά σκοτεινιάσει για καλά όταν κατορθώσαμε να ξεκολλήσουμε. Δέ μιά; άφησαν όμως να φύγουμε πριν κά- ροουμε έναν τελευταίο, μεζέ δεξτικώ- ταιτο κοκορέτσι, συνοδευμένο άπό ένα ποτηράκι λαμπικαριόμο κοκκινέλι.

Τόσο ένθουσιάζτηκα άπ' αυτό τόν χωριάτικο γάμο ώστε είπα στό θείο μου καθώς έτρεχε τ' αυτοκίνητο στό σιαχτι δρόμο: — Έξοεις... άν έχης κανέναν άλλο γνωστό σου χωριότη ή τόν στεφανώ- σω εγώ.

Άγκάθι [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Νότης έχασε τó μαντήλι του κι' είναι άπαρηγόρητος. — Δέν με νοιάζει τόσο για τó μαν- τήλι, λέει, γιατί ήταν παλιό, όσο με νοιάζει που είχα δέσει έναν κόμπο για να θυμηθώ κάτι.

Νέτιος Θώμης

'Η Κική δείχνει τó σπίτι της στή φίλη της, Λιλή. — Τό πρωί, τής λέει έχουμε ήλιο άπό τούτο τó παράθυρο, τό μεσημέρι άπό εκείνο και τó άπόγευμα άπό τό άλλο. Κι' ή Λιλή άφηρημένη: — Και τó βράδυ; Πεισματάκινο Γαζάκι.

ΒΛΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Άθήνα, 42 δόξος Ερμούπουλου τήν 16 Ιανουαρίου 1936

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μου γράφουν, δικαιούνται να έχουν ά- πάντηρη—έκτανέστερη ή συντομότερη, άναλόγως τού θέματος και τού χώρου— στην Άλληλογραφία μου. Δυσανάγνω- στα γράμματα, με ξέθωρο μελάνι γραμ- μένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουν- τρωμένα, δέν τά διαβάζω. Έπίσης δέν δέχομαι γράμματα που δέν έχουν τó άπαιτούμενο γραμματόσημο και πρέ- πει να πληρώσω ό, τι λείπει διπλό. Νά τά ζυγίζετε στό ταχυδρομείο και να βά- ζετε τó γραμματόσημο που χρειάζεται.

ΕΑΝΘΕ ή προθεσμια τής άναναρώσεως και έγγραφής (15 Ιανουαρίου) με δικαίω- μα στό δώρο που είχα όρίσει—έναν Τόμο μου ή έκπτωση μεγάλη. 'Όσοι θάνανώ- σουν ή θά έγγραφούν άπό τώρα και στό έξής, δέν θά έχουν αυτό τó προνόμιο (άν θέλουν και κανένα προηγούμενο Τόμο μου, θά τόν αγοράσουν στην τιμή του). 'Όσοι όμως άνανώσαν ή έγγράφησαν ως τήν 15 Ιανουαρίου, και δέν έκαμαν χρήση τού προνομίου τών, δέν τό χάνουν για δύο μήνες ακόμα. Μπορούν δηλαδή, άν θέλουν, να αγοράσουν έναν Τόμο μου μ' έκ- πωση ως τις 15 Μαρτίου (αργότερα όχι, τó δικαίωμα παραγράφεται). Μερικοί, τώρα, δέν έπρόσεξαν καλά τήν Προκήρυ- ξή μου κι' ένόμισαν ότι χαρίζω άπό έναν Τόμο μου και μού τόν ζητούν, επειδή άνα- νόωσαν ή έγγράφησαν έντός τής προθε- σμίας. 'Αλλά όχι. Μόνο να αγοράσουν μ' έκπτωση μπορούν, άν θέλουν, έναν Τόμο μου. Με τήν παραγγελία τους δηλαδή θά μού στείλουν 60 δραχμές (άντι για 80 ή 110) και θά προσθέσουν τά ταχυδρομικά όπως τά γράφω ό Τυποκατάλογος.

Ντόριαν Γκερέ. Χαίρω πολύ που είσαι τώρα φαινητής τής Νομικής και που, μ' όλες σου τις άσχολίες, άποφάσισες να μού γράψης πάλι κάποιο-κάπου, άκόμα κι' άν διαφέρουν και τήν όραία διατριβή σου περί Θεάτρου και Κινηματογράφου. 'Αλλά θά προτιμούσα κάτι πιο σύντομο και κατάλ- ληλο για τή Σελίδα.

Γόλια Δ. Ίωαννοπούλου, πολύ μ' ευ- χαρίστησε τó πρώτο σου γράμμα. Με βέ- βαια ήταν καιρός να μού γράψης ύστερ' άπό τόσα χρόνια που έχεις συνδρομήντη. Τή θεία σου 'Ιρένα Βάρνα, που σ' ένε- γραψε τότε, τή θυμούμαι πολύ καλά και σέ παρακαλώ να τής πής τά πολλά μου χαριστίματα. Σού έστείλα τόν 'Οδηγό και περιμένο να πάρης και ψευδώνυμο για να μού γράψης τακτικά.

'Ο Δικπλασιαστικός Σύλλογος «Άμλλα» μού γράφει πως άποφάσισε να γιορτάση τήν Πεντηκονταετηρίδα μου και τή βρά- δευσή μου μαζί άπό τήν 'Ακαδημία. Δη- μοσιώσε μάλιστα μια Μ. 'Αγγελία κι' εί- χε δηλώσει συμπεριόχης άπό άλλα πέντε κλά Δικπλασιόπουλα. Ευχαριστώ πολύ τήγαπητά μου παιδιά τού Συλλόγου για τήν πρωτοβουλία τους κι' εύχομαι να γίνη μ' επιτυχία αύτη ή γιορτή. Δυστυχώς, τί- ποτα περισσότερο δέν μπορώ να προσφέρω άπό τις εύχαριστίες μου και τις εύχές μου. Δέν έχω καιρό, βλέπετε, να διοργανώνω γιορτές. 'Όχι, να γίνη, τά παιδιά θά τό κάμουν μονάχα τους. Κων. Γ. Χατζηπατέρα, με πολλή ευ- χαρίστηση διάβασα τή σχολική σου έκ- θεση «Περιμένοντας τήν πρωτοχρονιά», που

θά τή δημοσιεύω και στή Σελίδα άν είχες ψευδώνυμο κι' άν τήν έστελνες νεώτερα (τώρα θάταν παρακαίρη). Για τόν ίδιο λό- γο δέν θά δημοσιεύσω και τούς μύθους σου, που ό πρώτος είναι άρκετά καλός. Νά παρής ψευδώνυμο και να μού στείλνης κάποιο-κάπου για τή Σελίδα κομμάτια, γραμμένα, σύμφωνα με τόν 'Οδηγό, σέ χω- ριστά χαρτί κι' όχι στό ίδιο με τó γράμμα.

'Αγνή Καρδιά, ό κ. Παπαδόπουλος σ' ευχαριστεί πολύ για τά γράμματα. Τή φω- τογραφία αύτη που είδες με τόση χαρά στό «Άθηναϊκά Νέα», τή δημοσίευση σή- περα κι' εγώ για να τήν ίδω δλα τά διαπλασιόπουλα. 'Αλήθεια, πόσα και πόσες φορές με παρακάλεσαν να δημοσιεύσω τήν εικόνα τού κ. Παπαδόπουλου! Τους ά- παντούσα «δέν παρουσιάζω ευκαιρία, σ'ά καλά καθούμενα δέν κάνω». Και να, ή ευκαιρία παρουσιάσθηκε... Πολύ μού άρεσε κι' ή «έπίτοκη» τού «Αη-Βασιλή». Και τού χρόνου!

'Ο Νέτιος Θώμης, έξαφορμής τής 'Ε- πιστολής τού κ. Φαίδωνος για τις γελοίες φτιαστές λέξεις που άποδίδουν οι έχθροι τής Δημοτικής στους όπαδοδούς της, μού σημάωνει και μερικά άλλες που είδε σέ κάποιο 'Ημερολόγιο. 'Έτσι τó «πιστοποιη- τικό» οι μαλλιαροί τό λένε τάχα «πιστο- ψοκάκιμα», τό ποδήλατο «ποδοσπρωχτή- ρι», τόν όπνοδότη «κομηροσποκατήρη» κτλ. Με ήπιώς κι' όταν ό Πάλλης με- τέφρασε τó Βαγγέλιο στή δημοτική, δέν είπαν πώς τó «μνησθητή» μου, κύριε, όταν έλθης εν τή βασιλεία σου», τó μεταφράζει «θυμήσου με, άφέντη, σάν έρθης σ'ά πράμ- ματα»; 'Α! τού τάτοιες σοκοφανίες άλλο τίποτα. Κι' πρέπει να είναι κανείς πολύ άφελής για να τις πιστεύη...

Σ' ευχαριστώ. Κλαίλια, για τήν άνα- νέωση και τά καλά λόγια. 'Έτσι λοιπόν, όταν ή άφιξη τού Βασιλέα σ' έφερε στην 'Αθήνα, μπάρσαες να ιδής και τόν κ. Σε- νόπουλο. Τόν άγαπημένο σου συγγραφέα, —κι' όχι μόνο ν' άκούσης τή φωνή του, όπως λές— άφού ήσουν στό Β. Θέατρο τή βραδιά που καίχθηκε ό 'Οϊδίπους» και στήν άρχή ό κ. Σ. μιλήσες για τόν Φάτο Πολίτη- Γέλασα με τή λεπτομέρεια πώς, άμα ά- κούσες άπό τόν πλατόν σου ποιός ήταν ό όμιλητής,—γιατί δέν τόν είχες ιδεί άλλη φορά—έσπευσε... να βγάλης τά γάντια σου, βέβαια για να τόν χειροκροτήσης...

Δέν ξέρω καλά, Ρόζα Λίνα, βέβαια, μιά μαθήτριά που τελειώνει τó γυμνάσιο τής Κας 'Αθηνόπουλου ή άλλο ιδιωτικό, πρέπει να δώσει εξετάσεις σέ δημοσίο για να πάρη άπολυτήρια, και μόνο τό άπολυ- τήριο αυτό τής δίνει δικαίωμα να δώσει και εισαγωγικές εξετάσεις σ'ό Πανεπιστή- μιο μζε. 'Αν όμως μπορή να μνη σέ ξένο Πανεπιστήμιο—Γερμανικό π. χ.:—δυνάμει τού ίδιου άπολυτηρίου, χωρίς να δώση κι' εκεί εισαγωγικές εξετάσεις, δέν ξέρω. Δές «άν έβρη, έννοείται, τή γλώσσα». Με πώς θά τό ίδωδν αυτό εκεί; Δέν θά τήν εξε- τάσουν τουλάχιστο σ'ά γερμανικά;—Ναι, όταν ήλθε ή μαμά σ'άς 'Αθήνας, που ά- νανώσε συνδρομή και ψευδώνυμο και ά- φησε 50 δραχμές για τις μικρές σου πα- ραγγέλεις.

Ευχαριστώ για δλα, πρώην Σκίλια. Είμαι πολύ εύτυχής που, άν και δύο μόνο χρόνια πιά καλώς διαπλασιόπουλες. Καλό ταξίδι στην Αίγυπτο. Θά περιμένο να γυρίσης για να πάρης νέο ψευδώνυμο και να μού γράψης, ελπίζω, συχνά. Εδώγγαλε Λυκούνη, εύχομαι καλή έ- πιτυχία στις εξετάσεις τού Πολυτεχνείου και κάθε προκοπή στό στάδιο που διαλέ-

ξες. Είμαι περήφανη που συντέλεσα κι' εγώ στή μόρφωση σου, όπως άναγνωρίζεις κι' άνομολογείς. Ένέγραφα τόν άδελφό σου Χαράλαμπο, που σά διαδέχεται, κι' ελπίζω να μάγαξ κι' αυτός, να μού γρά- φη και να λαβαίνη μέρος στήν κίνηση σάν και σένα.

'Ελαβα ευχαίριως τή Συλλογή σου, Τρύ- πα στό Νερό. 'Ω, σέ πολλά μέρη είναι κοινή ή λέξη «καταπίνας» ή και «κατα- πιναρί» όπως τό λέν σ'ά χωριά σας. Ναι, είδες τί θαυμάσια που είναι τά γράμματα τής Γερουσίας σ'όν Μπαρμπά-Μακροπόδη; («Γερουσία», ξέρεις, είναι συγκοπή τού «Γερουζαλέρι», 'Ιερουσαλήμ, συνηθισμένο γυναικείο ένομα στήν 'Αγγλία και στήν 'Αμερική. Σ' άμψς εδω είναι σπάνιο, πιο κοινό είναι τó 'Ιερβάνης). Μά και τó δικό σου γράμμα δέν πάει παρακάτω. Μού ά- ρεσε πολύ, προπάντων τó μεγάλο ύστερό- γραφο...

Γαλαξειδιώτικο Καράβι, πολύ ευνά- γνωστο τó γράμμα σου και μακάρι να μού έγγραφον όλοι έτσι. Σ' ευχαριστώ για τήν προσπάθεια που καταβάλλεις ώστε να μην κυρτώμαι, και για τή Σακετιζική, και για τά Εσπαθώματα, και για τή εύχής, και για δλα. 'Αλήθεια εδω είχες πεποθή- ση πως τά Νέα μου θά ήταν όπως τά ή- θελεις, και γι' αυτό άνανώσεσ τή συνδρο- μή σου άπό τó Σεπτέμβρη! 'Όταν έλθης στό γραφετό μου, ζήτησε τόν κ. Σενό- πουλο, κι' άν είναι στό σπίτι, θά σέ δε- χθώ. Κι' μη φοβάσαι! Αν δέν τού μιλή- σης εδω, θά σού μιλήση έκείνος. 'Όσο για τó άλλο σου γράμμα—σέ άνοιχτό φακέλ- λο—να ξέρης ότι δέν είχα μέσα τά γραμ- ματόσημα που λές.

Ευχαριστώ πολύ, Εύδοκία Γε. Οικό- νόμου, για τά δύο ξεπαθώματα, σ'ά ό- πια σ' έσπευξες ή έπιθυμία να καταστή- σης και άλλους κοινωνούς τής ευτυχίας» που αιώθωνται μαζί μου. 'Βοήθεια τά φυλλάδια στις νέες συνδρομήτριες κι' ελ- πίζω να μάγαπήσουν κι' αυτές σάν και σένα.

Μαρία-Αήθα Κρονηρά, πολύ μ' ευ- χαρίστησε τó πρώτο σου γραμματάκι. 'Ελ- πίζω να μού γράψης συχνά άπό όπου «διαπλασιόπουλα έν γενετής», κόρη δηλα- δή παλιών μου φίλων—και τόσο άγαπη- τών μου σάν τó μαματά και τή μαμαμά. Θά έλθω καιμιά μέρα σ'ό Παιδικό Θεάτρο να σέ ιδω που παίζεις και να σέ μακαρώσω.

Χαίρω πολύ για τή γνωριμία, Μάρτε Κ. Μπαλοδήμο. Ναι, ήσουν τρία χρόνια συνδρομητή, αλλά δέν μού έγγραφες ποτέ να σέ γνωρίσω. 'Ε, τώρα που έγινε ή άρ- χή, ελπίζω να εξακολουθήσης. 'Ισως για τήν κίνηση είσαι μικρός ακόμα, μπορείς όμως κάποιο-κάπου γάφνης λίγο τó παι- χιδάκι και να μού γράψης ένα όρατο γράμ- ματάκι σάν αυτό. Πώς με παρακολουθείς εδω; Νά σέ παρακολουθώ κι' εγώ...

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έμφανίζεται, ούτε ανα- νεύεται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό άναγνω- στέρ. 10.—Τά έμφανόμενα ή άνανοόμενα ίσχυουν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1936. 'Όσα συνοδεύονται άπό Α. άνήσιον σέ άγορία, και δσα άπό Κ, σέ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Δικ Σάνδ, ά. (ΒΙ). Μέσσα, κ. (ΚΧ). Τριανταφυλλέ- νια, κ. (ΟΚ). 'Αρσενιάς No 12, κ. (ΡΣ). Μίνος, ά. (ΦΚ). Αϊακός, ά. (ΘΘ). Ραδομάνθους, ά. (ΠΘ). Καλα- θουτινή Χιώνη, κ. (ΓΑ). 'Αγνό Μενε- ξεδάκι, κ. (ΖΣ). Μελαχροινή 'Αμαζών, κ. (Βρ) (σε με). Παιδί τής 'Ανδρίστια- νας, ά. (ΟΚ). Σανθή 'Υδροιοπούλα, κ. (ΝΣ). 'Ατροπος, κ. (ΑΚ). Νατάσ-

